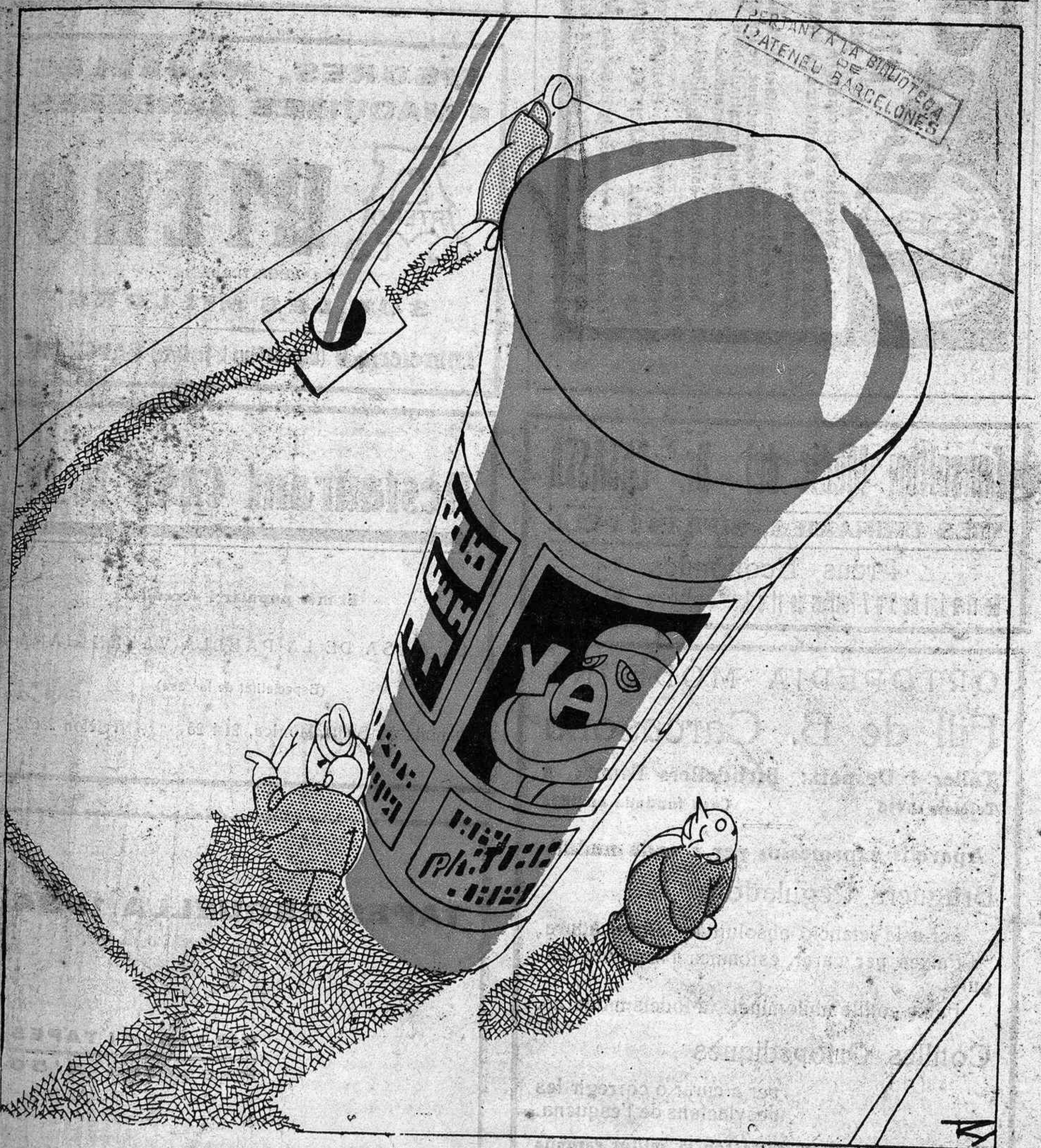

EL ESQUEVELLA

de la TORRATJA

-N'hi anaven molts?
-Ja ho crec! Fins n'hi havien d'arrepentits!

MA

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte més riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

APOPLEXIA

(FERIDURA)

Paralisi - Arterioesclerosi

i totes les malalties derivades d'una defectuosa circulació de la sang, les evita i guareix l'antic específic vegetal i completament inofensiu.

ANTIAPOPLETIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Espeífics

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

ORTOPEDIA MODERNA

Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8
Telèfon 10916 Casa fundada en 1875

Aparells exprofessos per a cada malalt

Braguers Reguladors

per a la retenció absoluta de la frencadura.
Faixes per curar estòmacs i ronyons caiguts.

Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cotilles Ortopèdiques

per a curar o corregir les desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA

(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23 Telèfon 23692

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES

Pessefes 8'50

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Arrepentides, 8 - Telèf. 21361

BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

ELS GRIMPADORS

EM vist a les planes de «La Humanitat» una petita síntesi del «grimpador». Es la primera vegada que veiem semblant definició en les planes de l'esmentat diari.

«L'ESQUELLA», ben al revés, ha portat repetidament la definició del grimpador a les seves planes. Això li valgué gairebé

l'excomunió oficial dels dirigents esquerrans. No és per fer-ne un retret. Es per a demostrar que estavem en terreny molt més ferm nosaltres que els altres.

Quan hagi passat el tràngol present, reproduïrem un editorial nostre que fixava les característiques temperamentals i directives d'en Dencàs: es veurà com eren justes i patriòtiques les nostre afirmacions. Dencàs era un grimpador, un de tants!

També, com hem dit, havíem repetit moltes vegades que calia anar alerta amb el grimpador polític, i detallàvem les seves característiques.

Hi hagué un temps que feia riure i feia fàstic sentir parlar d'esquerrisme a certs senyors procedents dels camps més endimoniats i més antagònics. Eren els únics esquerrans possibles, negaven solvència política a tots els qui posaven retrets a les seves impaciències de grimpadors adalerats.

«No són esquerrans! Ataquen l'Esquerra! (L'Esquerra eren ells.) No són dignes de pertànyer al nostre partit!» El grimpador estenia certificats, mostrava tantes; escatia fervor. I ell, completament tarat d'origen, era el resum de l'ortodoxisme doctrinari, de l'agrupació política.

Que el grimpador prengués l'esmentada posició, no fa cap estranyesa. Es tractava del desenvolupament d'un pla preconcebut, i calia tapar amb paraules, excomuniacions i crits de fe, els dubtes que podia despertar la tara de naixença. La inconcebible pressa del partit d'acceptar tals homes i en avantposar-los als d'història doctrinari net i de conducta política, era provadament esquerrana. Grimpador que entrava a les fileres de l'Esquerra, grimpador que escalava llocs. Port ben esbalandrat, hi cercaven refugi tots els cobejosos que ja el sabien fàcil amb les patents, i tots hi eren rebuts amb engallerament de festa. Moment hi hagué que la direcció del partit va semblar un conglomerat d'ovelles negres, preferides per evangèlica direcció. Quins han estat els resultats? Tirem-hi un vel: es tracta de resultats vjstos.

I ara? Ara, quan ens diuen que significats personatges del moment de triomf passat divaguen, s'escorren, tantegen, o ingressen a les societats representatives dels qui manen, no ens estranya. Hi ha gent que més sap fer d'escuma d'onatge. Si semblant limitació crestera és una qualitat social —com sembla—, que

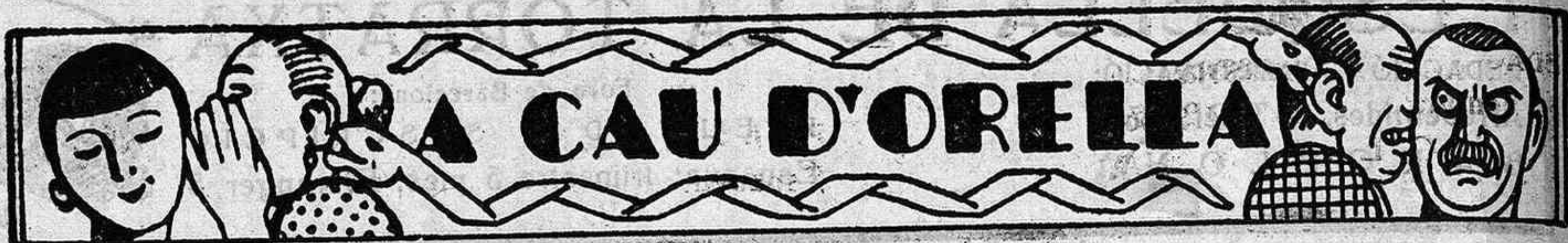
no se n'estranyin els qui ahir en foren tan seduïts i tan cotitzadors. ¿Té res d'estrany que els qui venien del carlisme i de les Unions Patriòtiques —ja passats per l'Esquerra—, ingressin avui al lerrouxisme prometedor? No! Com res no tindrà d'estrany que demà tornin a l'Esquerra, o a qualsevol partit que triomfi: partit que segurament els tornarà acceptar amb palmes.

La política és així; és dels qui criden, dels entremaliats, dels inquietos, i, ¿per què no dir-ho?, dels barres. Les societats polítiques —escoles, forns de polítics—, s'inflen i es desinflen com els globus. L'aspirant a regidor posa pis estratègic a la primera cantonada de districte que li sembla adient i —parany parat—, s'hi deixen caure els ocells de vol etern. Si el posador del pis té possibilitats d'anar enlaire, el volta l'allau de rodoladissos que tenen els ulls posats a l'empleu municipal o a la ganga d'algun càrrec. Un conveni tàcit queda establert entre el gran i els petits grimpadors: el de l'ajuda i el de l'aprofitament comú de la primera oportunitat. Són aus d'urpes, disposades a caure damunt la carnassa. Ai quan un partit no oferirà possibilitats. Quants i quants centres radicals havien tancat les portes en senyal de dol —com es tancaren les de la taverna de la cançó—, i avui les tornen a obrir esbalandradament; amb invitació a la festa? Es d'un grotesc pujat la constatació que havien fet dels radicals ja a punt a punt de caure definitivament a l'Esquerra —creguda de llarga vida—, i que avui exhibeixen el seu radicalisme com una immovible creu d'honor. Es d'una vergonya aguda veure els qui ahir tingueren representacions de primer pla i els qui corrien avalotats per centres polítics, penells avui en giravol d'oportunitat de cara al vent que bufa.

Quina lliçó per al futur d'un partit, si aquest partit la sap aprofitar! No hi ha cap dubte que el retorn de l'Esquerra, en terme més o més llunyà, és un retorn segur. Els esgarriaments d'ahir els pot disculpar una adolescència, madurada al foc, i una impossibilitat òbvia de garvellament. Els esgarriaments de demà no els podria disculpar res.

«La Humanitat», òrgan oficial del partit d'Esquerra —l'Esquerra més autènticament Esquerra—, s'ha adonat ja de l'existència del grimpador. Cal que s'adoni que foren els grimpadors els qui provocaren les més greus fallides de l'Esquerra Catalana i els causants d'absurdes injustícies comeses únicament per a donar pas a l'embranchida trepidant dels grimpadors. Cal que els bons esquerrans s'adonin que foren els grimpadors els qui esperonaren els histerismes de darrera hora, per a fugir una vegada encesa la metxa de l'explosió. Ja és molt que l'existència del grimpador hagi estat oficialment reconeguda.

I repetim-ho: no diem el que diem per a fer retrets. Ho diem per a demostrar que nosaltres hi veiem clar i per deixar constància que es veu clar en política quan no s'hi cerca res que pugui semblar guany o aprofitament. Nosaltres hem militat sempre a l'Esquerra, per una raó: perquè som esquerrans. No és aquesta la raó per la qual hi han militat molts altres!

Versets de revista devota

Una veïna del pis de sota, una tal donya «Hermenegilda», ens tira cada dilluns per sota la porta unes fulletes clericals de propaganda. Molt agraïm a donya «Hermenegilda», la santa intenció de portar-nos pel bon camí.

Aquestes fulletes són «La Fiesta Santificada», propaganda devota, d'un flairós analfabetisme que trenca el cor.

En el número de gener, hi trobem aquests versos:

«Recordando la tragedia de Asturias»

Cuadro Primero

Una tropa de mineros
Que con insana crueldad
El terrorismo y el caos
Por doquier sembrando van:
Roban, incendian y matan
Con barbarie sin igual;
Entierran y queman vivos,
Crucifican y cien más
Salvajadas, que mi pluma
No se atreve a relatar.

Socialistas, comunistas,
¿Qué os habrá enseñado Marx?

Ningú no negarà que el quadre primer, d'aquest poema en vers, es terrorífic. En el quadre segon, la ploma inspirada del poemista, que recorda asonantadament la tragèdia d'Astúrias, fa un encertat contrast propagandístic i oveller.

Cuadro Segundo

Un diputado católico
Que muere sin protestar.
Con la plegaria en sus labios;
Monjas de la Caridad
Que a sus contrarios heridos
Curan en el Hospital;
Clérigos que caen orando
Por quienes muerte les dan;
Uno que intercede y salva
A quien le quiso matar.

Es que Jesús les ha dicho:
«Amad, sufrir, perdonad».

Aques inspirat poema va signat F., amb una humilitat franciscana. I és molt possible que anés destinat a «El Debate», i el «bardo» s'hagués contentat amb la publicació dels inspirats versos a «La Fiesta Santificada».

Això de «Amad, sufrir, perdonad», literàriament

fa molt efecte. I fins volem creure que alguna de les místiques llegidores de «La Fiesta Santificada» ho creurà. Els llegidors de «El Debate» no ho haurien cregut. Com tampoc no ens sembla que ho creu la donya «Hermenegilda» que ens tira la fulla devota per sota la porta. Malgrat els seus instints catequístics aquesta donya «Hermenegilda» quan ens topa per l'escala buf com un lleopard.

Meitat conte, meitat història

Es encara «La Fiesta Santificada» la que ens deixa material de comentari.

Les circumstàncies actuals ens fan «santificar» tant coses.

Això, «meitat conte i meitat història», segons el tal Lef. de «La Fiesta Santificada», va passar pocs moments després d'haver sortit els nostres primers par del paradís terrenal.

Les tres persones de la Santíssima Trinitat es reuniren en «sesión solemne» per «deliberar sobre el modo cómo el prometido Libertador había de verificar su entrada al mundo».

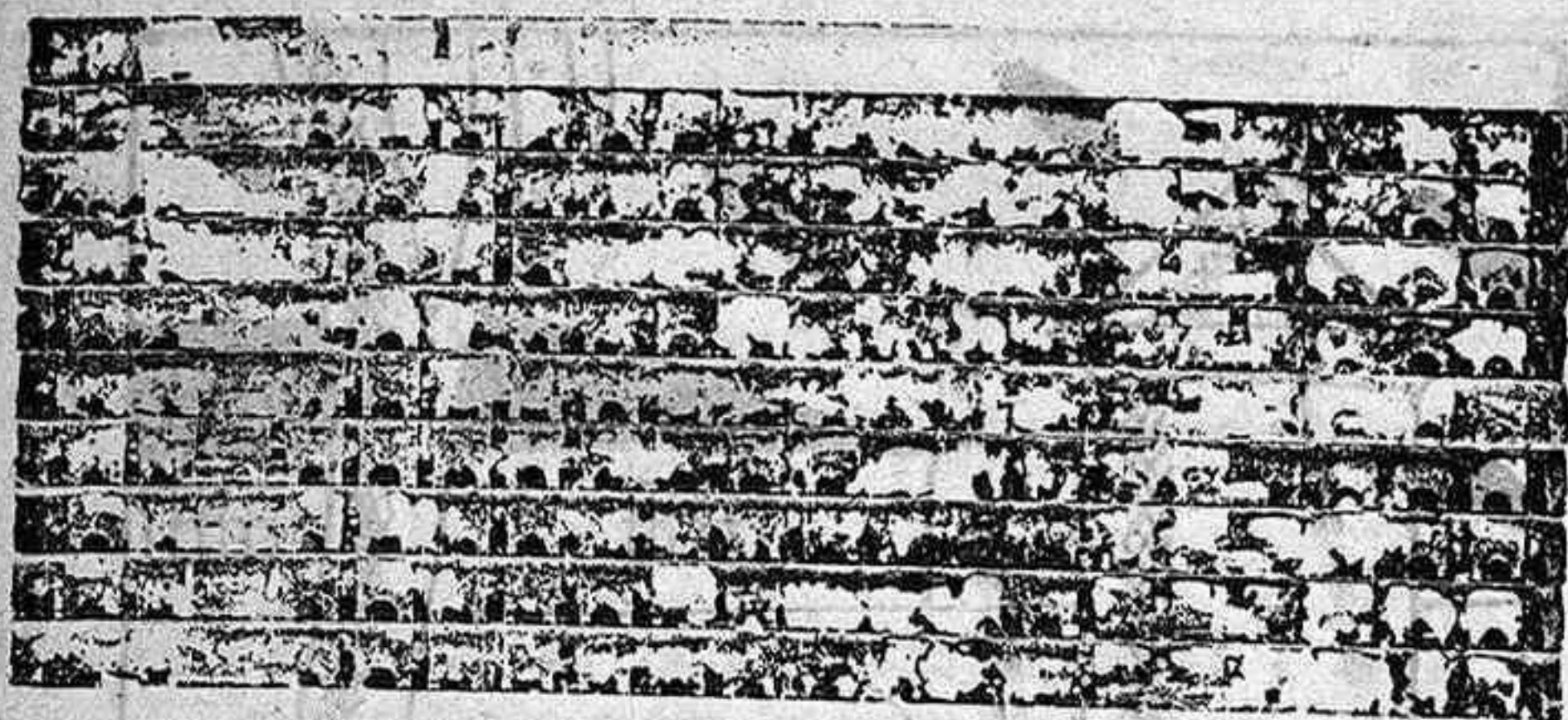
El Pare Etern va pendre la paraula i va dir: «Ante todo veamos de señalar el tiempo más oportuno para que Vos, Hijo mío muy amado en quien tengo muchas complacencias aparezcáis entre los hombres.»

I afegeix aquest Lef:

«Después de un breve razonamiento convinieron en ello. (En què?) Al efecto requieren el libro de «Historia de la Humanidad» (nadie extrañará que el cielo se escriba la historia antes de realizarse). Cel ja saben com acabarà això tan sòlid de Lerroux, Gil Robles, Martínez de Velasco i Melquíades Álvarez— y ven que el mundo sólo gozaría de paz completa bajo el Imperio de Octavio. Así, pues, por unanimidad, señalaron este tiempo para el nacimiento del Mesías». —(No hi ha com ésser pocs per això de unanimitats.)

Segons Lef, la feina fou per saber on naixeria qui —parla el Pare Etern— *engendré yo antes de los dos siglos?* (Fins abans d'«El Siglo» cremat a Rambla.) Es convingué que fos en «la aldea de Nazaret perquè el Fill, a la objecció posada pel Pare —«Ahí queréis vivir! Si en tan mísero lugar no podréis ni medios de subsistencia», va respondre: —«¡Por que mejor; deseo verme en la precisión de hacer de ganarme el pan con el sudor de mi frente, a ver si con eso logro hacer comprender a los hombres que la pobreza es una cosa deseable.»—(Això els homes ho han sabut comprendre!)—«Seguramente al compararlo a un Dios manejando la azuela y la garlopa pondrían confusos sus ambiciones y hasta bendecirían a Dios en las penalidades y en la pobreza.» Són els qui —malgrat l'exemple— prefereixen ésser pobres que fer córrer el ribot.

Aquesta gran sessió solemnia «mig conte i meitat història» va acabar amb una frase del Pare i l'Es

El gran Armengol del Llano

Segons es diu, ja tenim el gran Armengol del Llano, radical.

Armengol del Llano, encara que no ho sembli, és un senyor que sap caminar.

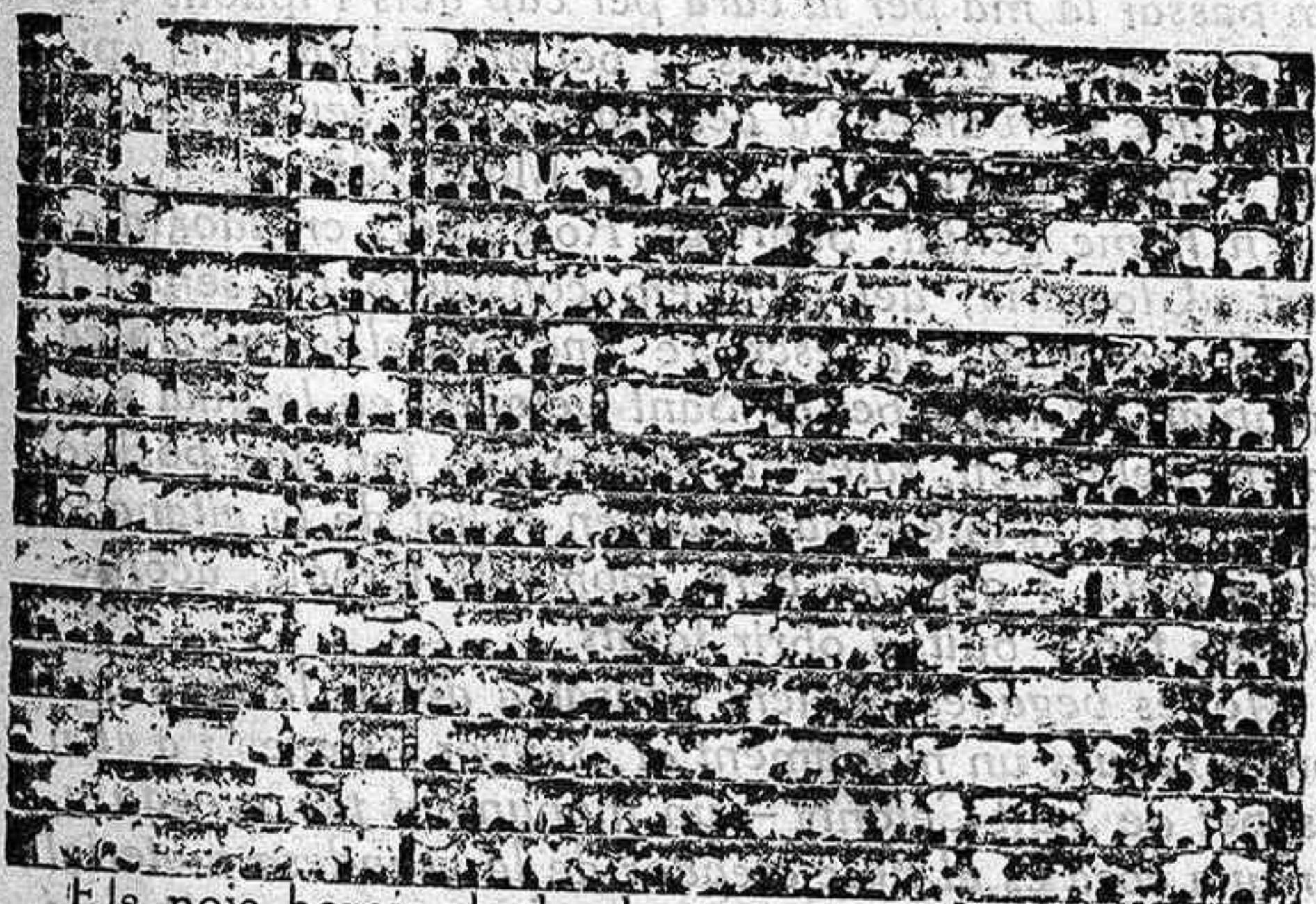
Venia de la «Unión Patriótica», fou membre distingidíssim de «L'Esquerra Catalana», i actualment es prepara per a ésser un radicalàs de tota la vida.

Què li trobaran els partits al senyor Armengol del Llano? Fixin-se els llegidors, que no preguntem què troba el senyor Armengol del Llano en els partits.

El senyor Armengol del Llano és un senyor de llengua fàcil, de simpatia irresistible, un senyor que posa els peus plans, però tot això —(que no neguem que són grans qualitats)—, no ens expliquen el tancament d'ulls a les virades polítiques desconcertants i concertants que fa el senyor Armengol del Llano.

La Unió Patriótica necessitava prohoms, l'Esquerra estimulava els enemics —(els autèntics esquerrans poca carrera feren dintre l'Esquerra)—. Què rosegirà Armengol del Llano al Partit Radical on no hi ha partit sinó únicament gent rosegaire?

L'Electricista dels homenatges

Els nois herois de la darrera pensada de l'Electricista, tragueren del guardarroba les més fantasioses andròmines. I feia riure veure'ls representar la seva comèdia amb tot l'aparell que «requeria el seu interessant argument». L'Electricista els havia fet protagonistes d'una gran gesta, i ells passaven pel carrer el virolament sonor de la ben pensada espectacular mentida.

Els pocs badocs —sempre n'hi ha— que presenciaven l'espectacle, restaven bocabadats davant l'enfarfec aparatós de l'exhibició.

—«Herois de què?»— es preguntaven. Però no hi feia res : herois, herois ! El que més èxit ha tingut, té, i tindrà en el món són les moixigangues. I un bon organitzador de moixigangues té molt guanyat per a fer-se ric i per consolidar-se personatge.

Qui en dubta que no trigarà a fer-se deure ciutadà l'homenatge a l'Electricista del nostre carrer?

Punts de vista

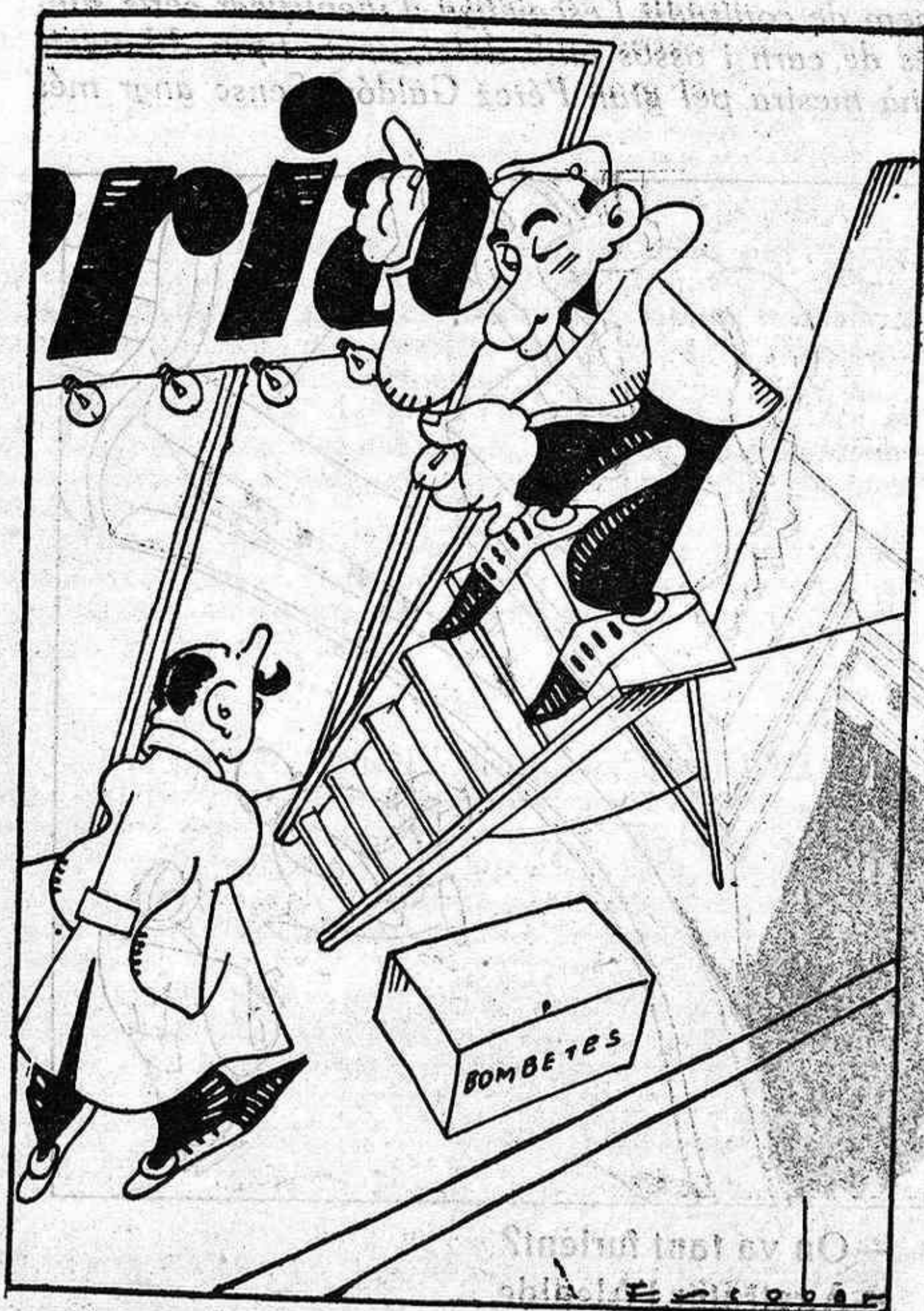
Ferran Agulló i Vidal fou un poeta i, naturalment, com a poeta tenia els seus punts de vista i escrivia poèticament :

«Beneït Nostre Senyor
que sembla goigs entre penes :
que si posa agram al blat
també hi posa les roselles.»

Aquesta benedicció poètica del poeta, però, no té pas ben bé una absoluta realitat als ulls del pagès.

El pagès troba que tan perjudicial és per al blat l'agram com les roselles. El que vol el pagès és blat i quan beneeix el Senyor és quan li dóna precisament un any de poques roselles i molta espiga plena, no quan dóna al poeta el goig poètic de veure roselles entre el daurat dels seus blats.

Però que hi farem si el món és així i el que sembla a un una benedicció de Déu sembla a l'altre un malaverany del diable?

Aquesta bombera és per a posar-la ací dalt, veritat?

GLOSSARI

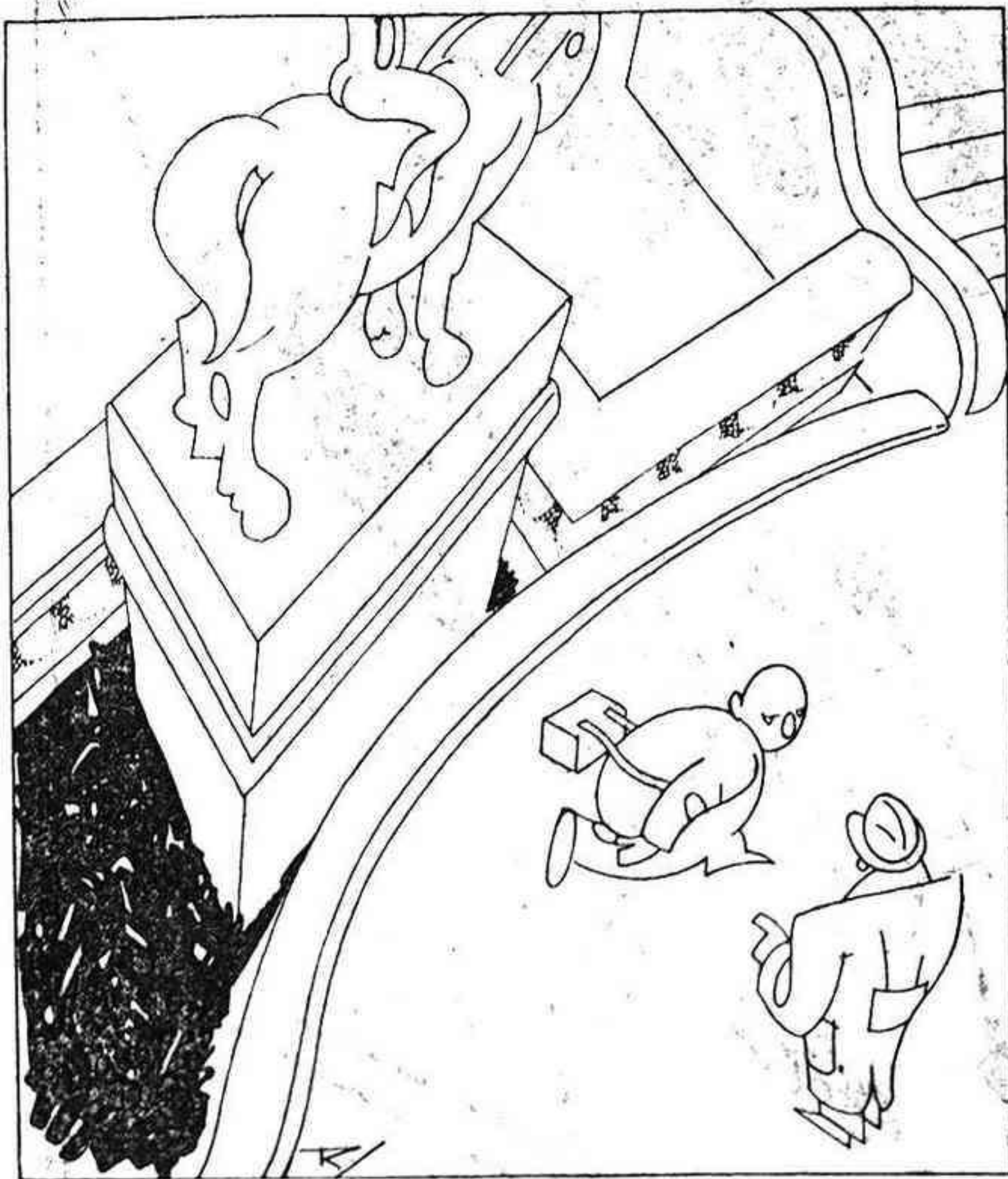
Els Josepets de Sant Celoni

Destino els diumenges a prendre el sol o la fresca del carrer, segons el temps que faci, a veure la gent que va a missa o en surt, i a ensumar els temes i assumptes que m'han de servir per a fer bullir l'olla o moure el molí de vent de la setmana que s'enceta cada dilluns. Però així com hi ha anys que un hom no té ganes de fer res, com digué un bútxara, hi ha diumenges que el més pràctic és restar a casa a la vora del foc.

Per exemple: el diumenge darrer. Feia tant fred, cosa no gaire habitual en l'ambient barceloní, que l'esperit menys observador remarcava com una mena de deserció ciutadana dels llocs i passeigs on els ciutadans acostumen els dies de festa a esperar que arribi l'hora sagrada d'entaular-se.

Reclusos, doncs, per la fredor de l'ambient en la intimitat de la llar, hem tingut de meditar sobre la vanitat dels homes i de les glòries mundanals, com si ens trobéssim en plena Quaresma.

Aquests dies s'ha parlat molt —potser no se n'ha parlat gaire, però el silenci del buit fa més impressionant el ròsec dels ratolins— d'uns herois galdozians relacionats amb certes activitats reviscolades. Segurament, per un ús defectuós dels mots, hom ha confós «herois» amb «personatges» i posats en aquest terreny, no hem de contradir l'escaiença d'identificar certs subjectes de carn i ossos amb determinats tipus dibuixats de mà mestra pel gran Pérez Galdós. Sense anar més

- On va tant furient?
- A retratar l'Alcalde...
- Quin?
- El de Cork, home.

Cigars i flors? Ja sé on aneu, companys!

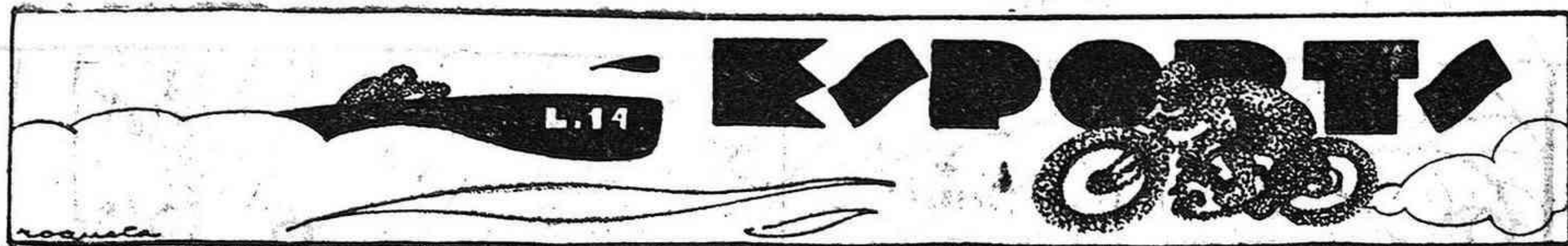
lluny, amb el cèlebre «Don Juan Bragas, de Pipaón», personatge típic —«heroi», si tant voleu— de «Memorias de un cortesano» i de «La segunda casaca». Com que és fàcil llegir aquestes dues obres exemplars que formen part dels «Episodios nacionales», no ens estendrem en explicacions.

Em caldrà afegir només —aquest «només» pot ésser el tema de tot un poema picaresc— que a Barcelona no ens moquem amb mitja màniga i que en matèria de rufians, estiracordetes, cavallers d'indústria, aprofitadors i pescadors en aigües revoltes, no ens deixem passar la mà per la cara per cap dels Pipaons que hagi imaginat Pérez Galdós ni pel més pintat dels «pícaros» que Cervantes va descriure en la seva meravellosa i mai esmorteïta «Corte de Monipodio».

Un home genial, Santiago Rossinyol, creador d'aquest «Glossari», del qual em considero un senzill i humil escolanet, va escriure una novel·la picaresca exemplar, «En Josepet de Sant Celoni», en la qual s'animen, belluguen, rategen, pispèn i es fan una posició social certes «pintes» nascudes en el llot de la gitanada més infecte, i que, en certs moments tèrbols, aconsegueixen tapar buits i obrir forats.

Moltes vegades havíem pensat a donar la idea que hom aixequés un monument al «senyor Esteve» i a «En Josepet de Sant Celoni» —un monument per a cada u, car una cosa és el típic creador de la grandesa material de Barcelona i l'altra el grimpador sense escrúpols i parasitari— com a tribut al geni evocador de Rossinyol. El «senyor Esteve», mereix que hom el perpetui en bronze i marbre, car ja no existeix, i els seus successors l'han mixtificat bo i deshonorant-lo. Quant a «En Josepet de Sant Celoni», no hi ha necessitat de perpetuar-lo en efígie, puix que es remena i belluga com una mena d'aquells Budes vivents que més que mirar-se el llombrígol esguarden la butxaca dels altres.

PANICAL

Cronòmetre

Al Barcelona a l'Espanyol i als aficionats catalans

S'ha parlat molt aquests dies, que la Mutual Esportiva de Catalunya es troba en perill. Nosaltres fórem els primers a llençar el crit d'alerta.

Tots els esportius catalans i els que no essent-ho, són ciutadans de Catalunya, tenen el deure de vetllar per aquesta institució que honora la nostra tradició d'esportius i a l'ensens aquell «seny català» que és tradicional de les coses nostres.

La Mutual Esportiva, creada amb l'ajut de la Federació Catalana de Futbol, i fent un realitat els somnis del filantròpic doctor Moragues, ha vingut a omplir un buit necessari a l'esport de Catalunya que avui és ja l'admiració dels esportius que d'enllà de l'Ebre han pogut apreciar el que val i n'han rebut algun benefici.

L'esport, aquesta nova modalitat d'esplai per a les joves generacions dels nostres temps que saben cultivar-se físicament com es cultiven intel·lectualment, i que ha fet por als nostres avis que en condemnaven l'aparició i confonien la virilitat del seu fons amb el seu aspecte, ha produït sovint contusions greus, lesions traumàtiques que han allunyat dels camps a l'aire lliure homes que haurien estat potser motiu d'orgull per a la raça.

Avui, la Mutual Esportiva fita d'exemple que dona Catalunya a l'esport internacional, i que tants serveis inestimables ve fent als esportius que cauen al terreny de joc, omple el buit que mancava; fa el miracle d'acompanyar la part trista que sovint tenen les pràctiques esportives, amb la intervenció humanitària.

Però la Mutual perilla, i s'ha fet ressò l'altaveu tipogràfic de la premsa d'aquesta veritat tristíssima, i s'ha parlat de cercar solucions i mitjans que resolguin la crisi econòmica que travessa.

No sabem, nosaltres, quines solucions aportarà la Ponència nomenada a la darrera assemblea mutualista, però anem a oferir-ne una als esportius catalans perquè siguin ells, ningú més que ells, que tinguin l'orgull de dir que pel seu esforç han alliberat la Mutual d'un mal pas, sense l'ajut d'altres aportacions encararades i oficials a les quals potser s'aniria a cercar.

S'apropen grans esdeveniments futbolístics en el calendari de les competicions que es vénen celebrant. Un Barcelona-Espanyol, un Espanyol-Madrid porten les grans masses als camps de joc, i sovint s'ha vist que els clubs, per atendre la seva organització econòmica, han augmentat el preu de les entrades en partits transcendents com els que citem.

¿Per què no s'hauria d'afegir al preu corrent de les entrades d'un Barcelona-Espanyol, d'un Espanyol-Madrid o dels dos partits de màxim interès esportiu que el calendari ens porti, cinquanta cèntims —dos rals—, que els afeccionats pagarien, creiem que gustosament, i amb la satisfacció de contribuir a l'obra de la Mutual, i d'un ralet per als socis del club en els camps on es celebressin els partits?

¿No seria, potser, més positiu això que l'organització d'un partit pro Mutual, mancat d'interès veritable, al qual no acudirien tots els aficionats com voldrien els organitzadors?

Barcelona i Espanyol tenen la paraula, i la tenen també els aficionats catalans per a recolzar la nostra proposta. Tenen a mà, ploma i paper per trametre, si volen, a la tribuna lliure de la Premsa la seva conformitat amb el projecte que resol-dria potser en bona part, el mal que amenaça acabar amb la Mutual Esportiva de Catalunya.

AQUELL

Altaveu indiscret

Al Betis, hi ha un bon mig centre: Gómez. Un jugador català de cap a peus, encara que no en dugui el cognom.

Gómez és un bon mig centre en tot el sentit de la frase. Juga bé, amb col·locació perfecta, i no menys excel·lent visió de les jugades.

Solé, de l'Espanyol, tothom sap que és el millor mig centre nacional, i que Soler del Barcelona va en camí de situar-se també en excel·lent lloc.

Aviat a Catalunya, que portem uns anys de crisi d'equips, i que sembla que s'acabin els jugadors perquè els de Bascònia estan de moda, serà la terra dels bons migs centres.

Consolem-nos.

***

Ves per on, en Josep M.ª Peris ha trobat el mitjà de substituir el somniat velòdrom cobert. «L'home trainer» que s'ha exhibit a l'Olimpia pot substituir amb escreix el «velòdrom municipal» o el «palau dels esports».

Emocionant —encara que el patrocini Olimpia Ring—, confortable pel lloc on es celebra sembla que portà camí de convertir-se en espectacle dels que —com per exemple les curses de llebrers— s'arrelen a la nostra ciutat.

Felicitem a Peris, encara que sigui redactor d'un diari radical —que ningú no recorda que encara surti— per la importació d'aquesta nova modalitat estrangera del ciclisme.

***

Han caigut a París com una plaga, tots els boxadors que fa poc eren programa als cartells barcelonins.

Tunero ja fa temps que hi fa el paperet d'estrella, sense mereixements per a ésser-ho; ara Cheo Morejon, el negre

que ací, li va tocar fer pel·lícules i altres coses per a substituir el poc que treia de la boxa, ha entrat en el torneig de pesos mitjans que s'està celebrant a la capital francesa, i darrerament l'antillà Pete Martín, també volta la flama enlluernadora de la «Ville Lumière».

En primer lloc, cal dir que l'afició boxística a França es troba més a les beceroles que a casa nostra. Els homes d'empresa troben allí la sortida que aquí no poden assolir, per més esforços que en facin.

La veritat és que els francesos estan avui engrescats amb el seu Marcel Thil, i el fet de posseir un campionat mundial fa que, de tan empatxats de «xovinisme», no vegin que els donen garces per perdus.

***

Un vuit a zero de l'Athlètic de Bilbao, damunt l'Arenas, el seu rival per tradició, ens fa pensar que l'Athlètic comença a trobar el camí d'omplir de gols la porta enemiga.

A veure quin serà aquell dia que els nostres jugadors sabran desempellegar-se de la tècnica per a ésser mig corredors d'«esprints», i mig atletes, amb un xic de fogositat i entusiasme d'amateur.

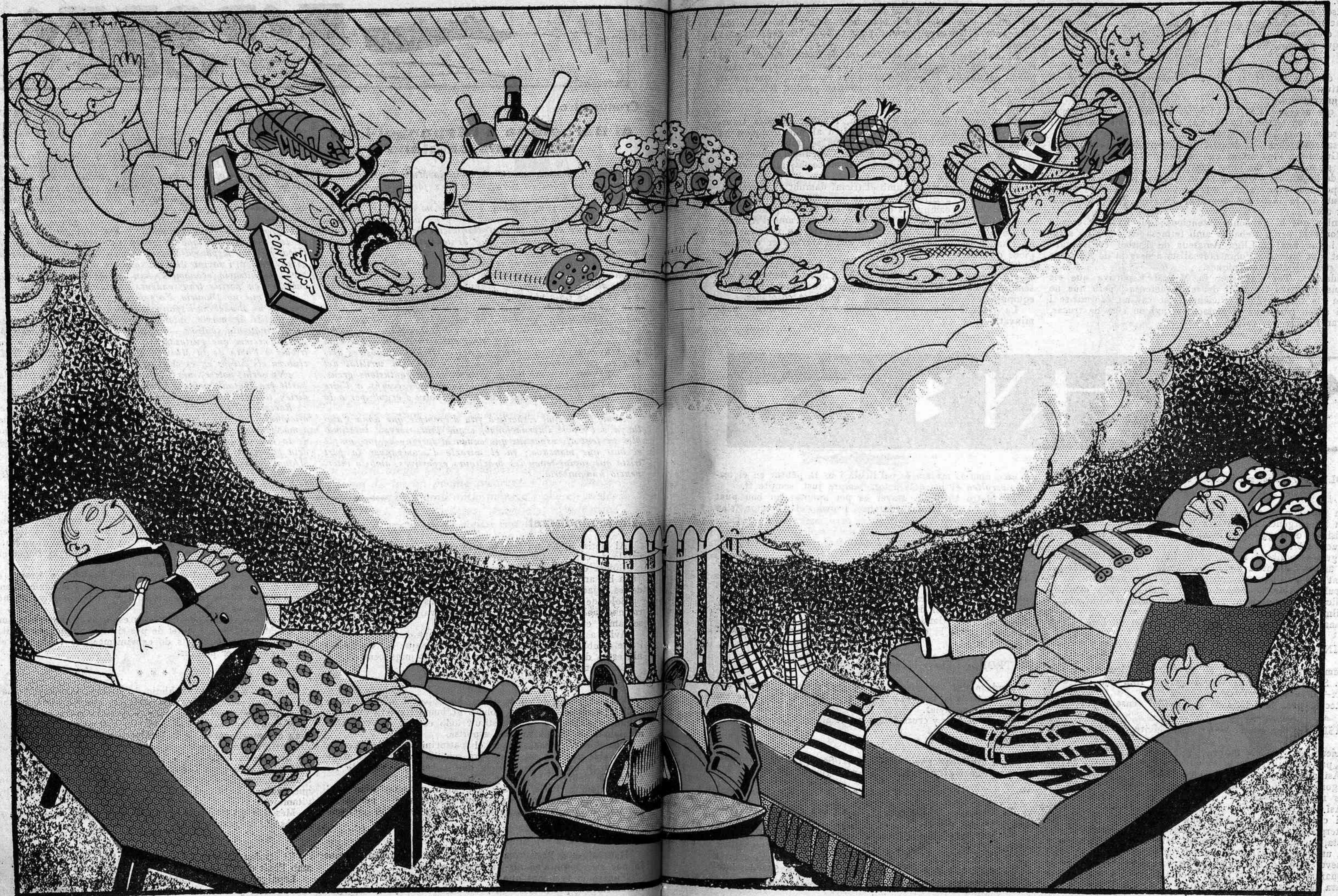
Creiem també, però, que el problema per a la creació d'aquests homes de Bascònia són els bons palpissos, els vins que encenen la sang i altres matèries nodradores que porten vitamines.

Més que un problema d'entrenament i vida model, és un procés d'alimentació.

***

El «trofeu Sabata» del Club de Natació, ha finit diumenge amb l'èxit d'en Lepage en els 100 metres cravol.

Lepage, que tan combatut fou en començar a córrer a casa nostra, pel fet d'ésser estranger, va prenent carta de

Escena hivern

naturalesa pels seus mèrits, entre els nostres ciutadans nedadors.

Potser en esport s'hauria de reconèixer que el problema de «nacionalització» pot quedar més aviat reduït a un problema de ciutadania.

(I que perdoni, Sunyol i Garriga).

* * *

El dissabte darrer es celebrà l'assemblea de la Mutual Esportiva.

Aigua calenta.

El que ací, a L'ESQUELLA, es va dir, ha resultat una veritat com un temple. La Mutual es troba a les acaballes i cal cercar remei a la situació.

Nosaltres creiem —a desgrat de l'intent defensiu del federatiu Guàrdia a l'assemblea que no pas per negligència federativa s'han deixat de jugar els partits que s'anunciaven a profit de la Mutual— que un partit s'hauria pogut fer a hores d'ara per a deturar un xic la cruel veritat de possible esfondrament de la institució benèfica. Deixem, però, a banda aquest afer.

Sembla que hi ha bones intencions; que ha estat creada una Ponència per a treballar amb fermesa en cerca de solucions i que fins la Lliga Amateur de Futbol col·laborarà portant ajut directe a l'obra mutualista a desgrat de les seves curtes possibilitats econòmiques.

Endavant. Tot sigui per la Mutual Esportiva que els catalans esportius tenim el deure de defensar, però que no oblidin els senyors de la Ponència que cal no adormir-se i que si saben trucar en el moment actual on s'ha de trucar, trobaran l'ajuda que calgui.

* * *

El que pot la influència d'un resultat en les competicions del futbol, s'ha palesat ben clarament, amb els nostres clubs Barcelona i Espanyol, tenint amb compte els seus darrers resultats.

El Barcelona portava un començ de campionat de Lliga molt acceptable, en contrast amb l'Espanyol, que, del campionat català, fins fa poc, no sabia per on anava, i que potser de durar gaire la seva situació s'haurien produït fets ben seriosos al si del club de Can Ràbia.

La truita ha fet el tomb.

S'ha jugat l'Espanyol-Barcelona, i àdhuc la poca transcendència que alguns tècnics concedien al partit, aquest ha posat les coses en lloc diferent del que se trobaven.

Cinc punts ha valgut, per ara, a l'Espanyol, guanyar el Barcelona, i els mateixos cinc que li ha costat, al Barcelona, perdre.

L'Espanyol, engrescat amb el triomf damunt el Barcelona, vencé l'Arenas, a Bilbao; i ha tret un punt de la lluita amb el «leader» del campionat que d'un xic més li podrà donar una victòria completa. El Barcelona empatà amb l'Athlètic, i ha perdut, a Sevilla, fornint una actuació tan deficiente que no l'hauria millorada l'Espanyol abans de vencer els campions de Catalunya.

Cal reconèixer, puix que això és el que a darrera hora es pot treure en clar, que els partits Espanyol-Barcelona són sempre la clau i el punt bàsic de les actuacions dels nostres equips a les competicions, siguin nacionals o casolanes.

La tradició resta, encara que la passió partidista hagi minvat.

TIVOLI: *Caravana*, producció Fox, dirigida per Erik Charrell.

Un film xop de música: Els ulls hi passen per damunt i senten les sorgents. Hi ha una barreja d'imatges, dutes per la música i de suggestions musicals dutes per la imatge que fa l'encís del film.

Argument gairebé nul i sense importància. «Caravana» avisa un virolament. I aquest virolament és produït més pel conjunt de tipus i per la música que pel nus anecdòtic de la pel·lícula. Crardes i romanticisme; gitanos i una evocació melòdica de l'enyorament dels camins: això és «Caravana». Un film interessant.

Annabella sensible com sempre. Boyer fet un bon galant.

FEMINA: *Receta para la felicidad*.

Humorada un xic vulgar, un xic rebregada i un xic carrin-clona. Sense el treball de Will Rogers el film —ja lent d'ell mateix—, s'hauria eslleïssat.

«Receta para la felicidad» és un film sense importància.

COLISEUM: *Así ama la mujer*, de la Metro Goldwyn Mayer.

Veient «Así ama la mujer», títol un xic ampulós que no deixa pas endevinar ben bé el que és l'obra. (El títol anglès de «Así ama la mujer» és «Sadie Mc Kee», el nom de la protagonista, es pensa amb el bé que juguen la comèdia els actors nordamericans.

«Así ama la mujer» és una pel·lícula de matisos sentimentals i casolans que reix obertament gràcies sien donades a la interpretació dels actors. Joan Crawford, que n'és la protagonista, és una actriu senzillament deliciosa. Franchot Torre hi fa un autèntic galant enamorat. Edward Arnold, salvaria qualsevol obra de teatre amb un paper que s'assemblés al de milionari que fa a la pel·lícula. Zelta Sears fa una mestressa de casa de dispeses que no té pairó.

«Así ama la mujer» és pel·lícula i us fa pensar en el teatre: escolteu el joc dels actors sempre just, sempre fi.

La Metro Goldwyn Mayer es pot apuntar un bon punt amb aquesta pel·lícula. Clarence Brown, el Director, s'ha acreditat una vegada més.

CAPITOL: *Las fronteras del amor*.

Es un film d'en Mojica. Passa a Mèxic. Mojica i Mèxic? Nou!!

Charlies Chan en Londres. Film corrent, però molt més interessant que el d'en Mojica. Un crim, escenes de misteri, i la mà segura del detectiu, aquest detectiu interpretat molt bé per Warner Oland.

Són films de la casa Fox, no gaire de sort en la present temporada.

METROPOL: *Judex i Amor de cara i creu*.

«Judex» s'ha sonoritzat; és, però, el mateix que era: una cosa tan tronada com «La Portera de la Fàbrica», que ens «encolomaran» aviat.

«Amor de cara y cruz» és una opereta lentíssima i ensopida.

NOVES

El Kursal ha canviat d'empresa. Sembla que es proposa fer programes *plens*, encara que no siguin d'estrena.

* * *

El Diana fa reformes. Que siguin ben ensopegades, cosa que preveiem difícil.

El Diana podria ésser un bon cine popular si trobés una bona direcció.

* * *

Bohèmia i el Padró fan programes atractius. Són dos interessants cinemes de barriada.

Croniqueta de la setmana

La veu del pastor

Sabeu d'on és sortida la veu reconfortant? De la boca de: «Manuel, Bisbe de Barcelona». Y ha dit: «Vint-i-cinc mil nois vagabunden pels carrers de la ciutat, nois candidats al crim car ningú no els reparteix el pa de l'educació cristiana».

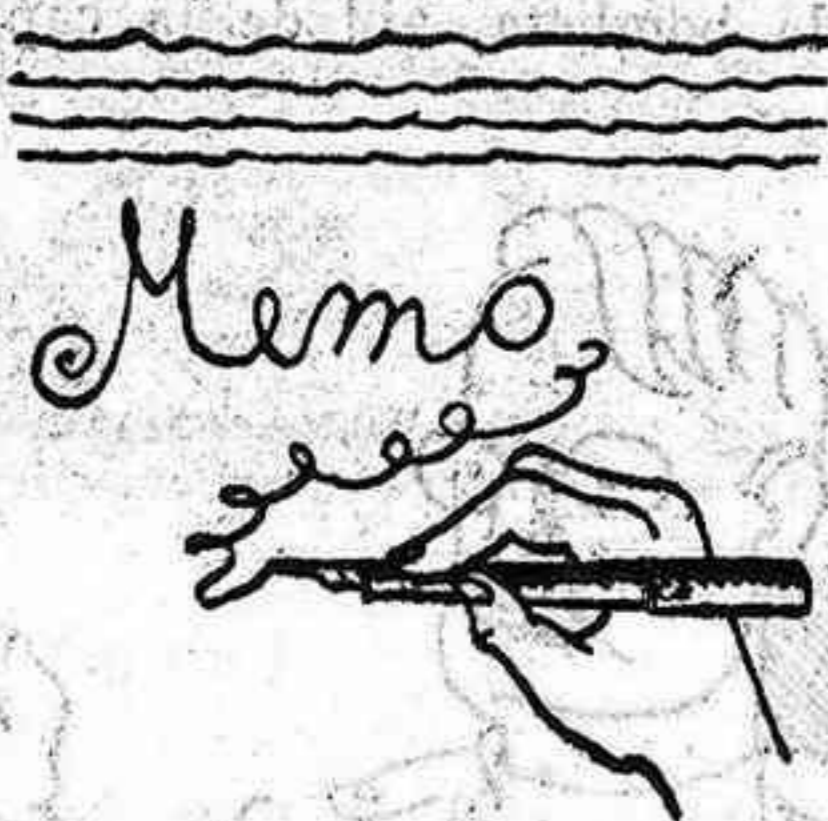
No li sembla a en «Manuel, Bisbe de Barcelona», que als qui vagabunden pels nostres carrers els convindria més el pa de farina que el pa de l'ànima?

Justícia Divina

A Madrid, ha trobat una dona morta de fam i de fred.

A Barcelona, la Federació de Joves Cristians ens assegura que: «La Justícia de Déu regna a la Terra».

Error d'impremta

A «La Noche», hi comenta l'actualitat política un senyor que fa riure, a força d'ésser xaró. Amb aquest senyor el linotipista hi té una delicadesa exemplar: a sota els versos hi posa «Nemo», no hi posa mai «Memo», com autènticament hi hauria de posar, usant el castellà de la casa.

La mina universal

Un dia va venir a Espanya un nordamericà afecionat als pergamins i a les antigalles. Va creure que aquest país era l'ideal per a les seves afeccions.

En desembarcar a Barcelona —la mina més important d'Espanya, segons li havien dit—, va voler veure aquesta gran mina i a tal objecte s'adreçà a un Guàrdia per preguntar-li:

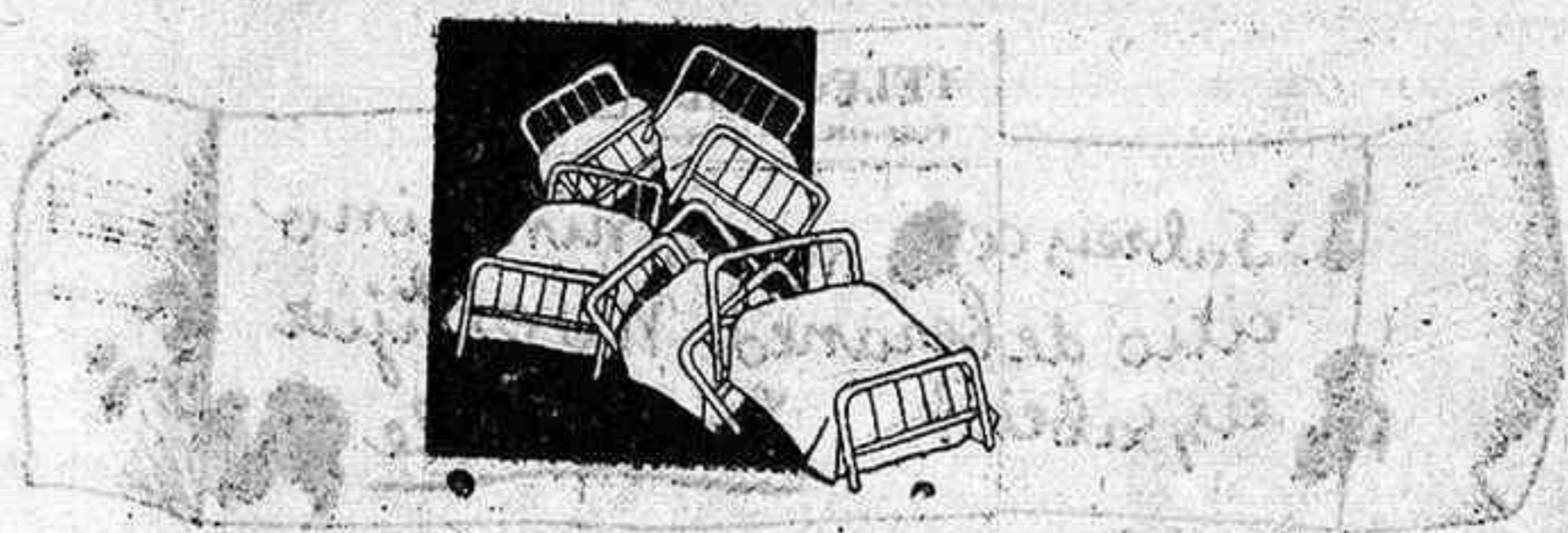
—On és la gran mina de Barcelona?

El Guàrdia el va portar davant d'una Església qualsevol, de les moltes de la ciutat, i li va dir:

—La mina és ací.

No, no —va replicar el nordamericà amb una riallada—. Això és una mina universal i jo vull veure la mina que diuen que és Barcelona.

Obres benèfiques

Vist que ni l'Estat, ni la Generalitat, ni el Municipi, atenen els requeriments fets per la Junta Administrativa de l'Hospital Clínic, aquesta ha acordat treure'n 300 llits.

Que hi fa, si en les circumstàncies actuals els malalts poden guarir de pressa adelantant-se llegint les recensions d'apats o presenciant sonores moixigangües?

La pau! La pau!

Segons diu la premsa, a la frontera germano-lituana s'hi ha fet una concentració de tropes.

Itàlia segueix mobilitzant-se a les fronteres d'Abissínia.

La Societat de les Nacions, després del plebiscit del Sarre, s'ha de reunir per tractar dels fugitius ametrallats per les forces nazis.

Quin bell panorama de pau!

Facècies d'estudiants

A Brusel·les, fa uns dies, es va celebrar un congrés mundial d'estudiants. Es parla d'una acció comuna contra la guerra i el feixisme.

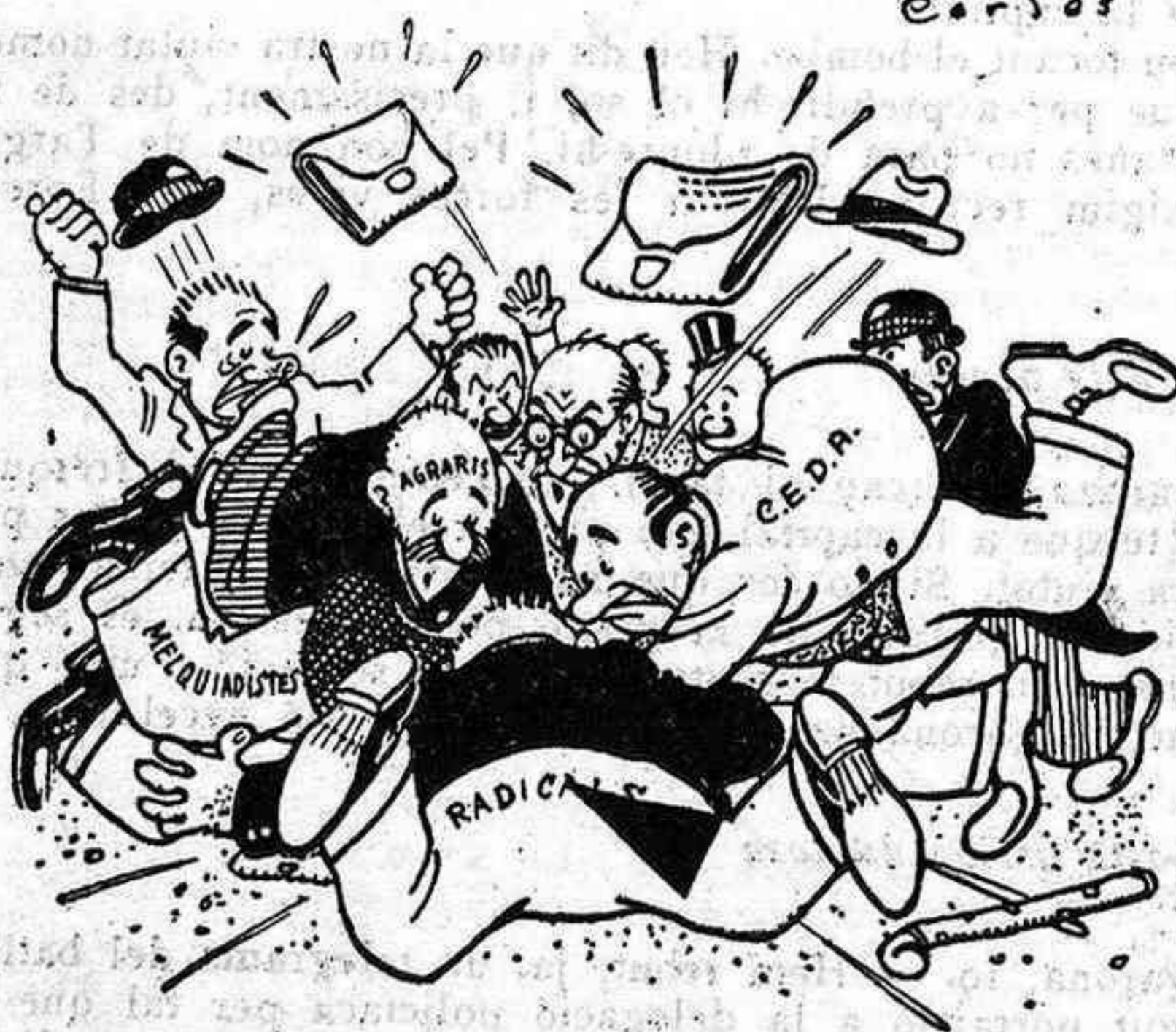
La veritat és que els estudiants es reuneixen per facècies ben diverses i ben extraordinàries!

«Oh Paradiso!»

Els periòdics d'aquests dies han publicat el reglament establert per Hitler en els camps de concentració alemanys.

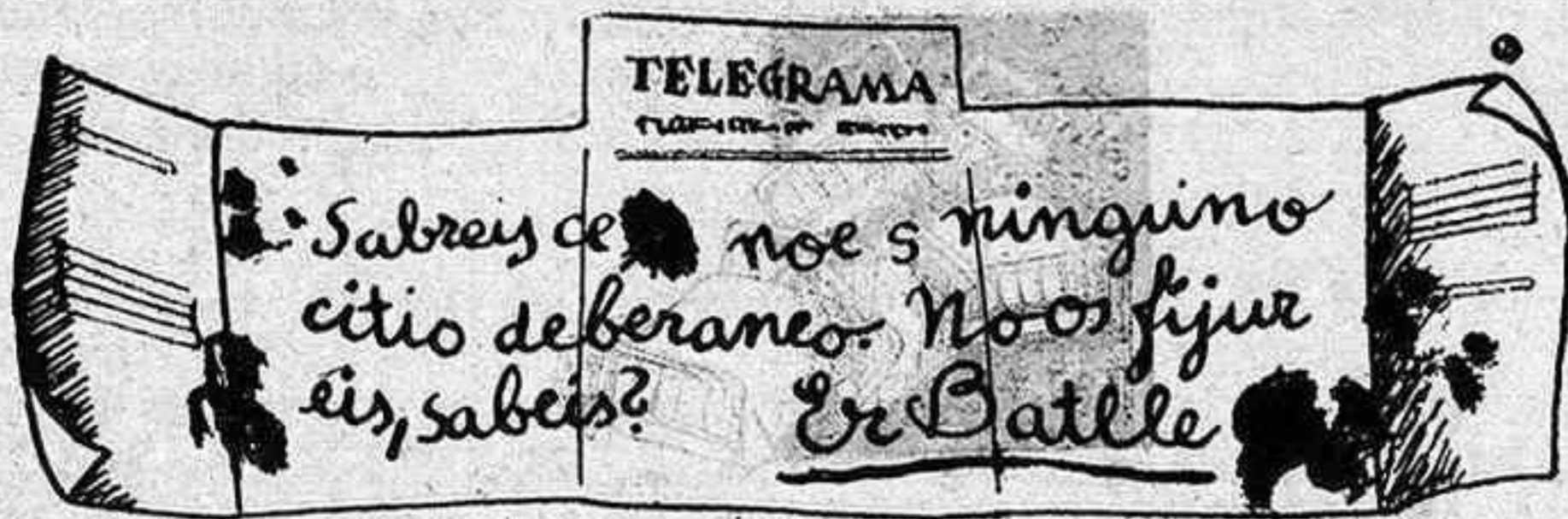
Les tortures que es poden fer sofrir als concentrats fan honor a la fecunda imaginació d'un moder Torquemada.

Mentrestant la «Lliga Internacional dels Drets de l'Home» segueix fent discursos florits.

Apa, nois, aprofiteu-vos!

Informació telegràfica

Un malentès lamentable

Ell no va dir que «només servia que per a prendre-hi el sol» sinó que «només servia que per a prendre-hi el sol»

El rumor

Targarona 16. — Per la nostra ciutat ha circulat el rumor que, des de la capital s'havia ofès ostensiblement el nostre bon nom. Hi ha malestar i expectació.

El rumor, ampliat

Targarona, 16 (una mica més tard). — En els medis socials i culturals de la nostra ciutat ha produït sensació el rumor que des d'aquest matí circula per Targarona. Sembla que una alta personalitat ha tingut frases despectuoses per a nosaltres. Creix el malestar.

La notícia

Targarona, 17. — Els diaris arribats avui donen compte de com ha anat la cosa que ha portat la intranquil·litat a les humils llars targaronines. Diuen que el batlle de la capital ha declarat, referint-se a la nostra ciutat, que «només servia que per a prendre-hi el sol». La gent ha agafat aquesta notícia pel costat que crema. Es preveuen incidents i accidents.

Reunions

Targarona, 17 (a la tarda). — Aquest vespre es reuniran les forces vives de la ciutat per a prendre acords sobre l'ofensa feta des de la capital. Si en la reunió subsisteix el molestar que regna per Targarona, la cosa anirà lluny.

Acords

Targarona, 18. — En la important reunió d'anit es prengué l'acord unànime de trametre el següent telegrama al batlle de la capital:

«Esteu tocant el bombo. Heu dit que la nostra ciutat només servia que per a prendre-hi el sol i, precisament, des de fa dos setmanes no para de ploure-hi. Pel bon nom de Targarona, exigim rectificació. Per les forces vives, Les Forces Vives.»

L'efecte dels acords

Targarona, 18 (cap al tard). — Tenim notícies fresques de l'efecte que a la capital han produït els acords presos per la nostra ciutat. Si no fos que hom està molt enfeinat amb el gest de la gestació de la gestió per la gestora, és segur que ja hauríem rebut resposta, perquè la sensació d'unió que ha donat Targarona ha produït una impressió excel·lent.

La resposta arriba dubtosa

Targarona, 19. — Hem rebut, ja, un telegrama del batlle. Ha calgut portar-lo a la delegació policíaca per tal que el desxifrin. Ve escrit amb molta mala lletra. Sembla que l'oficina de Correcció d'Estil hi haurà d'intervenir.

S'ha aclarit la resposta

Targarona, 19. — Ja es coneix la resposta del batlle de la capital. Almenys ens ho pensem. Segons certifica la delegació de policia el telegrama diu el següent:

«Lamento confusió. Jo no vaig dir el que diuen que he dit. Vaig dir, solament, que Targarona era una magnífica ciutat per anar a passar-hi l'estiu. Desfeu l'error.»

Satisfacció en els medis radicals

Targarona, 20. — En els medis radicals ha produït un gran efecte la resposta del batlle de la capital. Hom es dona per satisfet i se li prepara un homenatge.

Satisfacció en els altres medis

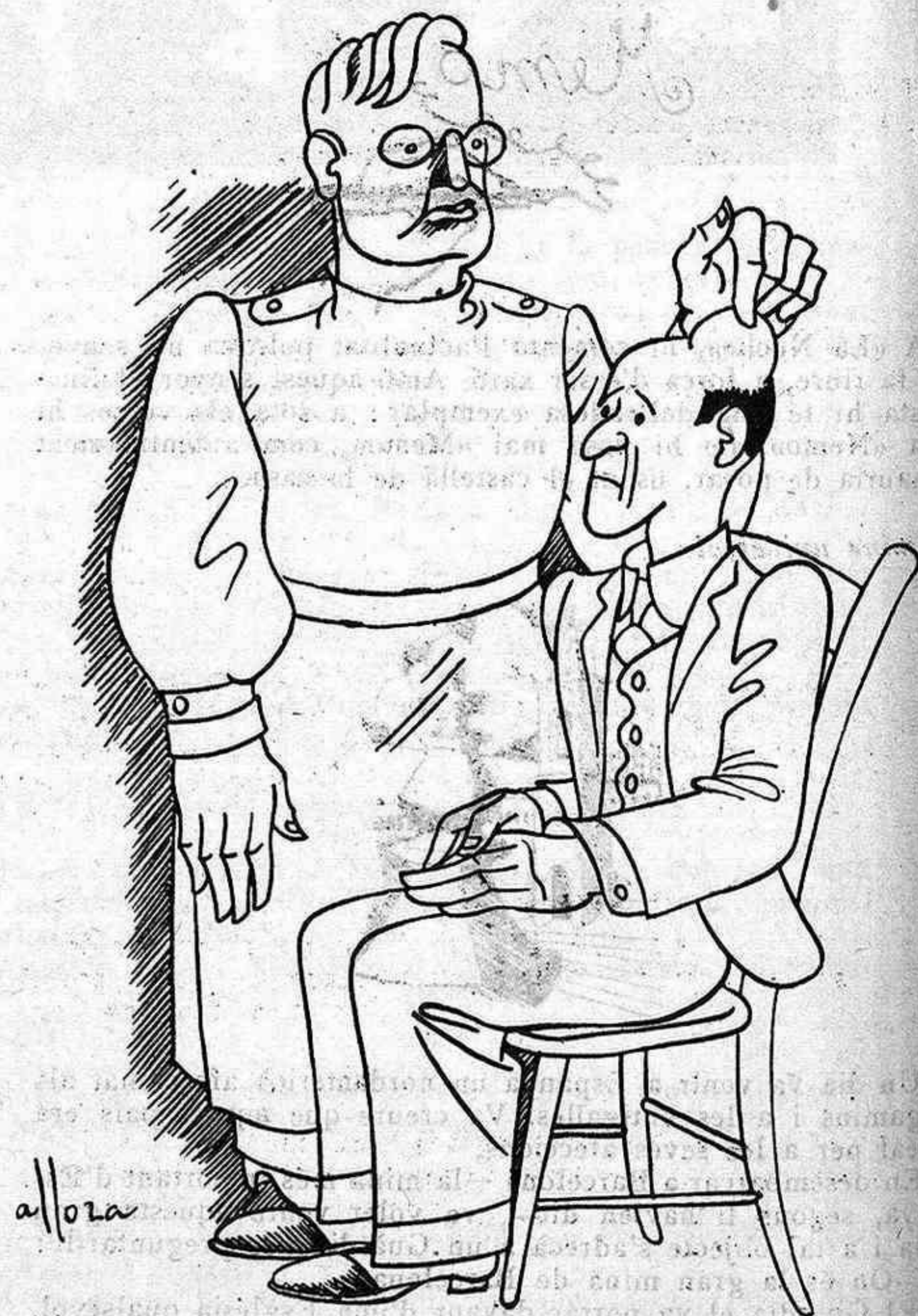
Targarona, 20. — A darrera hora sembla que en els altres medis i tot, ja es donen per satisfets.

Tornem-hi?

Targarona, 21. — S'ha sabut que el batlle de la capital, en parlar amb els periodistes, els digué, referint-se a la nostra ciutat:

«A Targarona han entès malament una cosa que jo no vaig dir respecte ells. Creuen que vaig declarar que «només servia que per a prendre-hi el sol» i, en realitat, jo vaig dir que «només servia que per a prendre-hi el sol i que —a més— era una ruïna». De totes maneres els he tramès un telegrama donant-los peixet i ara sembla que ja estan contents.»

Es preveu una catàstrofe, provocada per la poca diplomàcia del batlle de la bombeta, ai! de la capital.

Un cas clínic.

- La llúpia de vostè és molt greu.
- Més greu és la que ha sortit a l'Hospital.

Contes del senyor Pepet

El gos policia

—Me n'han passat de verdes i madures —diu el senyor Pepet.

Amb el barret un xic de gairell, l'etern cigar a la boca i amb un somriure de poca-solta, el senyor Pepet sempre està disposat a explicar l'últim conte que li balla pel magí.

Abans de començar inspecciona la vostre cara, es treu el cigar d'entre llavir, i engega una glopada de fum als núvols.

La preparació és feta i s'enceta el conte:

«El que més m'ha fet ballar el cap fou un brasiler que vingué a Barcelona i va tenir la pensada de comprar-se un gos» —diu el senyor Pepet.

—«Com que ell no era coneixedor de la ciutat em féu l'encàrrec, a mi, i em notificà que s'embarcava vers el Brasil dintre dos dies i necessitava l'encàrrec per portar-lo a la «hacienda».

—Jo vaig pensar que em seria molt fàcil complaure el Brasiler. Qualsevol palet de les Rambles em vendria el gos. Però va resultar que el capriciós americà volia un gos policia.

—Carai quin encàrrec, un gos policia! Jo no n'havia vist mai cap; els gitanos del Pla de la Boqueria em van dir que no en tenien; un amic al qual vaig consultar em va recomanar que em deixés de romanços. ¿Com complaure el Brasiler i comprar-li el gos policia que li feia falta?

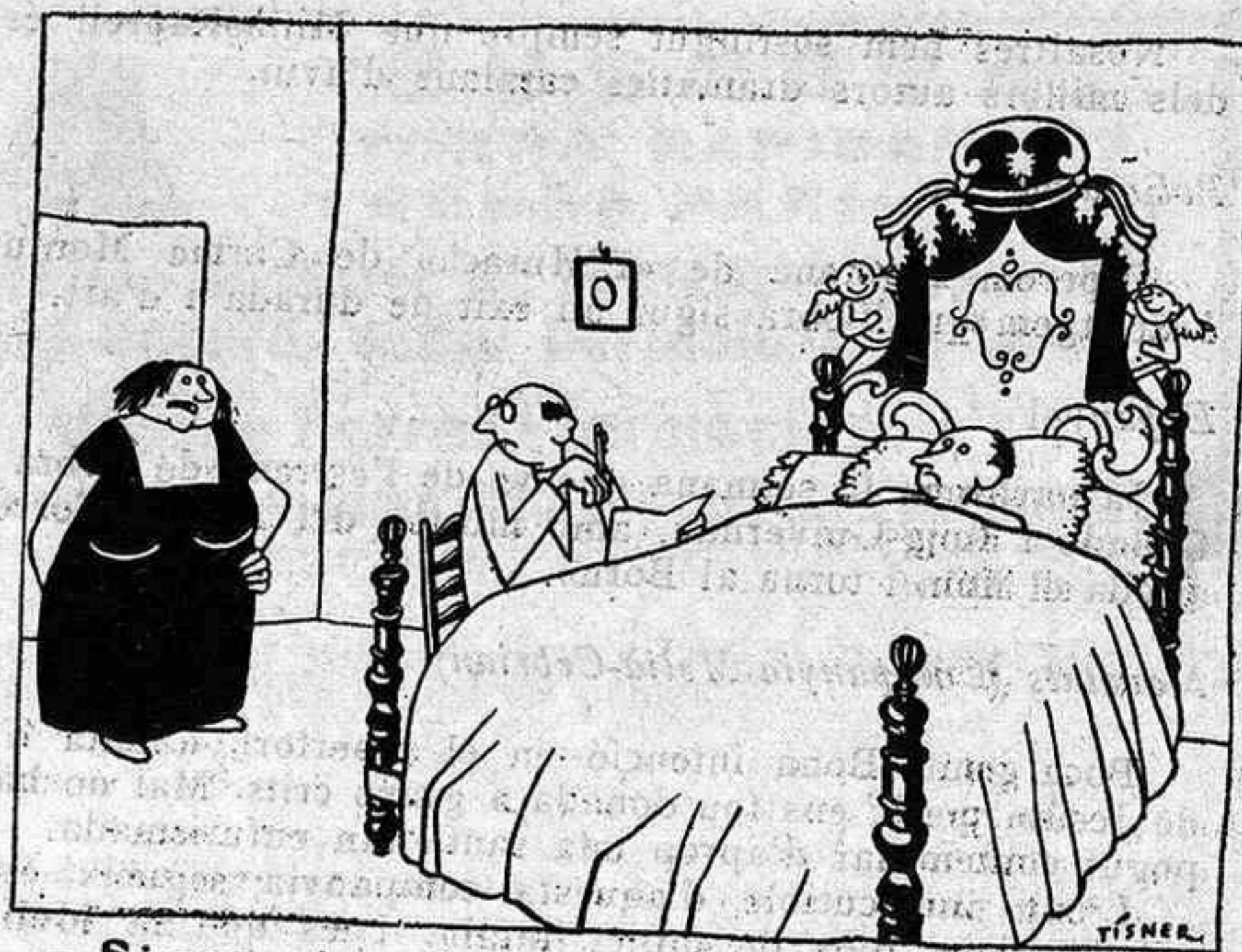
El temps s'acabava, calia cercar el gos fos com fos. No podia dar-se el cas que ell tampoc no conegués els gossos polícies?

Surtó de casa, disposat a tot i trobo un gos, el primer que em surt al pas; el crido i ell fa l'orni; li lligo una corda al coll i cap al vaixell t'he dit. L'encàrrec era acomplert.

—Ola, Pepet: em duus el gos?

—Sí. Es bonic, veritat?

—Bellíssim! Però té un defecte: no és policia!

—Si segueixes fent aquesta mena de testament armaré un sacramental.

—Aquest és dels altres, senyora.

—Que no es policia! No m'ho digui. Es tracta d'un gos policia de cap a peus!

No sé li veu amb res!

—Això és el mèrit —vaig fer jo, aleshores—. No veu que es tracta d'un gos de la policia secreta?

JOIP

TELÓ ENLAIRE

NOTES I COMENTARIS

LICEU

Estrena d'«El Estudiante de Salamanca». Un èxit. El Mestre Gaig (en aquest cas Mestre autèntic), ha estat una gran revelació. «El Estudiante de Salamanca» honora el músic que n'ha escrit la partitura.

Mestre —l'empresari del Gran Teatre— mereix un elogi fervorós per haver-nos donat a conèixer aquesta nova òpera. El que ha fet per aquesta escena s'ho pot apuntar entre el molt i bo que ha fet per al Liceu.

Bé, el llibret de l'òpera. La interpretació i la presentació justes.

COMIC

Segueix l'èxit de «Los maridos de Lidia». El Còmic s'omple cada nit.

ROMEA: *Quinito I, rei de Jauja*.

La bajanada d'en Salvador Bonavia: «Quimet I, rei de Xauxa», ha estat traduïda a una mena de castellà de peu coix i xanclera per la Maria Luz Morales, crític teatral de «La Vanguardia».

De l'obra no n'hem de dir res: és d'en Salvador Bonavia i ja sabem que dona. El que hem de dir, hem de dir-ho de la traductora. O es tradueix per devoció o per comerç. Si la Maria Luz Morales ha traduït per devoció: «Quinito I, rei de Jauja», ens diu en absolut el seu bagatge d'art, i queda inhabilitada per a fer crítica de teatres, sigui on sigui. Si ha traduït l'obra per les tres pessetes que li pot fer cobrar, ens diu la seva desaprensió mercantilista, on pot anar a raure per sis rals, i la indesitjable concepció que té del teatre: queda també inhabilitada per a fer crítica teatral sigui on sigui.

Senyor Director de «La Vanguardia»: el senyor Rodríguez Codolà es mereixia un més digne substitut.

Pompeya

La represa de «La sorpresa d'Eva», de Millàs Raurell, ha proporcionat a la Companyia Vila-Daví, que actua al Pompeya un gran èxit.

Aquest número ha estat visat

per la censura

Nosaltres hem sostingut sempre que MillàsRaurell és un dels millors autors dramàtics catalans d'avui.

Poliorama

Esperem l'estrena de «L'Huracà» de Carme Monturiol. I desitgem que l'obra sigui un èxit de durada i d'art.

Espanyol

Ja parlarem la setmana que ve de l'estrena de l'obra d'en Collado i Roig-Guivernau, amb música del Mestre Torrents! «Roda el Món i torna al Born».

Novetats (Companyia Melià-Cebrian).

Poca gent. Bona intenció en el repertori. «Santa Teresa de Jesús», però, ens fou donada a grans crits. Mai no havíem pogut contemplar d'aprop una santa tan enfurismada.

L'èxit indiscutible d'aquesta companyia segueix essent: «Usted tiene ojos de mujer fata». I és que la Melià els hi té.

Barcelona

D'una nota de l'empresa: «Mientras se está preparando «Seviviya», de Ramos de Castro i Carreño, Ortas sigue refocilando al público con «Fu-Chu-Ling».

Quin adjectiu tan bonic: refocilar. Efectivament, l'art de l'Ortas —caricatura del d'en Cervon—, refocila.

La igualtat davant la llei. República, llibertat... Per a gaudir de certs avantatges hom exigeix als diaris un mes seguit, almenys, de publicació. Això a Catalunya. A Madrid, si els diaris són de dreta, se n'aprofiten el dia abans de sortir. Es clar que a Madrid no hi ha Estatut...!

* * *

La censura republicana —feu el favor de no riure!— empara damunt de tot, el senyor bisbe, el senyor alcalde i cert fruit d'una planta que els naturalistes comencen per *solanum Lycopersicum*.

* * *

Diuen que la censura s'ha assuajat. Déu ésser com aquell tabac «suave» que ven l'Arrendatària, capaç de fer treure les tripes a un fetge de bacallà.

* * *

L'home dels trenta anys de residència ben aprofitada a Barcelona, va parlar en un lloc confortant i confortable de «El alcalde de Zalamea», la qual cosa és tant com fer esment de «la cuerda en casa del ahorcado».

* * *

Els estudiants carlins de Saragossa, han demanat que els deixin cremar els llibres «nefastos» que diuen que hi ha, encara que ho dubtem, a la Universitat del «solar del hispanismo». Entre els que cremin i els que no estudien n'hi haurà prou per a esdevenir uns perfectes ases, A. M. D. G.

* * *

Es parla amb insistència d'una imminent reforma de Barcelona. Si ha d'ésser com una, diuen, també imminent reforma de la Constitució, cal que ens posem a tremolar.

* * *

L'obra de l'assimilació va fent el seu camí. Adhuc les banades del teatre infantil del Romea s'han traduït a un idioma que s'assembla al castellà. El teatre català s'ha tret, però, una nosa, i el teatre castellà que fan al carrer de l'Hospital s'ha carregat un mort. ¿Què fa la censura?

* * *

Va ésser un èxit. Mai no s'havia vist tanta gent que... es va quedar a casa!

* * *

Ja tornem a ésser en aquells temps que hom parlava de la «integridad» de la pàtria, amenitzada amb àpats servits en la famosa vaixela i discursos del més pur «primorriverisme». Es clar que hi ha gent que confonen la integritat de la pàtria amb la del seu païdor.

* * *

Hom parla de plebiscits. El del Sarre és d'actualitat. Abans, però, a nosaltres, en el del 2 d'agost de 1931, ens van ben ensarronar.

* * *

Hi ha gent ben mal pensada. Contràriament al que algunes animetes perverses havien fet córrer, a la façana de la Casa Gran hi ha encara el rellotge en el qual, a hores d'ara, no hi manca cap minuteria.

* * *

Els qui parlen que la «Ceda» és una cosa inèdita encara a Catalunya, no saben de què se les heuen. Voleu encara més «zetes» que les que ens han fet veure les «estrolles» en aquests darrers temps?

* * *

ESQUELLOTS

Heu sentit parlar alguna vegada d'un règim benamat del poble, que alguns vius han simbolitzat sovint en un gallindi nadalenc i que els tractadistes de dret anomenen «República»? Sí? Cal, doncs, que retingueu aquest nom, car és possible que vindrà un dia que no el podreu veure estampat ni en els periòdics.

* * *

—La bèstia de gestació més lenta és la famella de l'efefant.

—Ah, sí? Doncs jo em creia que era una altra.

LA REGLA

SUSPESA,
Torna rapidament
i sense perill amb

PERLAS "FEMI"

Marvellós producte de la ciència moderna
d'accló segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

No accepteu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

Els nostres monàrquics estan desolats. Alfons XIII els va rebre d'una manera despectiva. Ara, totes les mirades s'adrecen, del mal al menys, a Alfons XIV. Com a cañi, xerraire, i embolicatroques, no hi ha ningú que el guanyi. «A pesar de todo, es muy formalito», diuen que deia l'actual hoste de Roma.

* * *

El senyor Lerrooux segueix dedicant-se a la tasca de sargir i de brodar canemàs. Canemàs, en castellà és... *tachado por la censura*. Visca la República! Visca!!! Visca la Democràcia! Visca!!! Visca el dret del poble! Viva la Virgen!

* * *

Si ens atabalen gaire, no ens quedarà més recurs que fer volar l'estel.

* * *

Un altre triomf de les dretes. A l'Hospital Clínic han

hagut de suprimir 300 llits. Hem no sap si és perquè ja no hi malalts o bé si s'han acabat els pobres.

* * *

Impera el règim d'allò ample de dalt i estret de baix que en algun poble en diuen «embut». No es pot parlar, per exemple, de la defença de la Constitució i en canvi han permès que es manifestin opinions per a censurar-la, àdhuc per part d'aquells que legalment no poden opinar.

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

LOS MARIDOS DE LIDIA

HUERTAS I

CELIA MONTALVAN

CINE TALIA

Volando hacia Rio Janeiro per Dolores del Rio amb
el famos ball CARIOCA
(LA LOCURA DEL MUNDO)

Asesinato en la Terraza, en espanyol

per Mirna Loy i Warner Baxter

¡ANNY! ¡ANNY! per Anny Ondra

REVISTA I DIBUIXOS

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Hi ha diumenges que enlloc no s'està tant bé com acam.

Correu! Correu! S'ha d'aprofitar ara que passa.